16/01/2019

Ο Μακαριστός κ. Παύλος για τον Αγ. Ιακώβο Τσαλίκη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σισανίου και Σιατίστης

Διαβάστε τη εισήγηση του Μακαριστού Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης κυρού Παύλου, στην Ημερίδα προς τιμήν του Αγίου Ιακώβου Τσαλίκη, που έγινε στην Θεσσαλονίκη

Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατε,
ελλογιμώτατε κύριε Πρόεδρε,
αγαπητοί αδελφοί,

Είναι όντως ευλογημένη συγκυρία και δεν πιστεύω ότι είναι καθόλου τυχαίο ότι πραγματοποιείται σήμερα αυτή η ημερίδα, την ημέρα κατά την οποία ο μακαριστός Γέροντας πραγματοποίησε τα δικά του εισόδια όπως ακριβώς έλεγα την ημέρα της κοιμήσεώς του εκπροσωπώντας τους Μοναχούς της Ιεράς Μονής. Ακόμα, το γεγονός αυτής της σύναξης επιβεβαιώνει αυτόν τον τρόπο με τον

οποίον μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία ανακηρύσσονται οι Άγιοι. Αν κανείς ήταν εχθές – εγώ δεν ήμουν, αλλά έχω βρεθεί πολλές φορές – στο μνημόσυνο που έγινε στη Μονή του, θα έβλεπε ότι δεν διέφερε σε τίποτα από την γιορτή ενός Αγίου. Το πλήθος του λαού και η βεβαιότητα αυτού του λαού ότι ουσιαστικά πηγαίνει όχι για να τελέσει ένα μνημόσυνο, αλλά για να προσευχηθεί σε έναν Άγιο, η αίσθηση ότι πρόκειται για έναν άγιο άνθρωπο, που ακούστηκε την ίδια στιγμή που κατέβαινε το φέρετρό του στη γη, και η παρουσία σήμερα όλων, δείχνουν ότι πραγματικά πρώτα στη συνείδηση του λαού κάποιος άνθρωπος κατανοείται ως άνθρωπος του Θεού και ως Άγιος και η Εκκλησία έρχεται στο τέλος, αυτό που αποτελεί την κοινή συνείδηση όλων να το αναγνωρίσει. Παναγιώτατε, ελπίζω αυτό που είπατε να γίνει αλήθεια, δηλαδή αυτή μας η σύναξη να είναι μια ακριβώς αφορμή που θα οδηγήσει στη σύντομη αναγνώριση του μακαριστού Γέροντος Ιακώβου.

Η πρώτη γνωριμία μαζί του ήταν όταν ήμουν παιδάκι των κατηχητικών και πηγαίναμε εκδρομή στο Μοναστήρι του Οσίου. Όσοι γνωρίζετε, από τις Ροβιές ανεβαίναμε στο Μοναστήρι με τα πόδια. Και καθώς εμείς τραγουδούσαμε και ψάλαμε στο δρόμο πλησιάζοντας, είδα για πρώτη φορά έναν άνθρωπο που δεν ήξερες αν πατούσε στη γη ή αν πετούσε ή αν πατούσε στις μύτες των ποδιών του, μια λιπόσαρκη μορφή, να έρχεται και να μας υποδέχεται λέγοντας «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ήταν η πρώτη σφραγίδα της αγίας μορφής του στην παιδική τότε ψυχή μου. Μια άλλη πληροφορία ήρθε για αυτόν τον άνθρωπο του Θεού στα μαθητικά μας χρόνια όταν πληροφορηθήκαμε ότι ο π. Ιάκωβος θα έκανε μια πολύ σημαντική και πολύ κρίσιμη για την υγεία του εγχείριση. Βέβαια εκεί ακριβώς ακούσαμε πολλά. Θα τα δείτε σε λίγο.

Όταν με τη Χάρη του Θεού χειροτονήθηκα στον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, στις 30 Σεπτεμβρίου, διάκονος – στη 1 Νοεμβρίου πού είναι η εορτή του Οσίου Δαβίδ – σκέφτηκα να πάω στο Μοναστήρι. Πρώτη φορά πήγαινα. Πήρα ένα ταξί. Και ο οδηγός του ταξί μού έδωσε την πρώτη πληροφορία: «Α, στον Όσιο Δαβίδ». «Τι σημαίνει αυτό;» του λέω. Μου είπε μια δική του περιπέτεια στην αρχή με τον Όσιο Δαβίδ και μετά μου είπε το εξής: «Κάποια μέρα», μου λέει, «αρρώστησε το παιδί τής τάδε από το Μαντούδι», εκεί που εγώ υπηρέτησα 25 χρόνια, «και με πήρε για να πάμε πάνω να διαβάσουμε τα ρουχαλάκια του. Λίγο μετά το ασκητήρι του Αγίου και λίγο πριν το Μοναστήρι, το αυτοκίνητο κόλλησε και αποφασίσαμε να πάμε με τα πόδια. Μια απόσταση 10 λεπτών. Μόλις αρχίσαμε να ανεβαίνουμε μια ανηφορίτσα, βλέπουμε τον Άγιο, τον π. Ιάκωβο, να καεβαίνει πάνω στο μουλάρι. Πήγαμε να τον χαιρετίσουμε και εκείνος έβαλε το χέρι του στο στόμα και μας είπε: “Μη μιλάτε. Έχω τα Άγια, τη Θεία Κοινωνία. Πηγαίνω στα Δαμιά να κοινωνήσω έναν ετοιμοθάνατο”. Σταθήκαμε στην άκρη, σταυροκοπηθήκαμε και μόλις πέρασε προχωρήσαμε. Σε 10 λεπτά ήμασταν στο Μοναστήρι. Χαιρετίσαμε τους άλλους δύο

πατέρες που ήταν τότε, πήγαμε να ανάψουμε ένα κεράκι και να περιμένουμε. Αλλά εκεί που ανάβαμε το κεράκι στην Εκκλησία, ανοίγει η πόρτα του Ιερού και βγαίνει ο π. Ιάκωβος. Πέρασε μπροστά μας, μας χαιρέτισε. Εγώ έμεινα. Πήγε να φύγει και τρέχω από πίσω του. Γέροντα συγγνώμη. "Ορίστε παιδί μου". Δε σε είδαμε προηγουμένως; "Ναι, παιδί μου". Δεν πήγαινες στα Δαμιά να κοινωνήσεις έναν ετοιμοθάνατο; "Ναι, παιδί μου". Πήγες; Τον κοινώνησες; "Ναι, παιδί μου". Ε, πώς γύρισες τόσο γρήγορα; "Αυτά παιδί μου είναι του Θεού πράγματα". Είπε κι έφυγε». Ήταν πριν καν τον συναντήσω, η πρώτη γνωριμία.
Όταν βέβαια έφτασα στο Μοναστήρι έγινε μια μικρή μάχη ανάμεσά μας. Εγώ πήγα να φιλήσω το χέρι του κι εκείνος τραβούσε το δικό μου. Και μάλιστα απόρησα πού βρήκε τόση δύναμη. «Εγώ παιδί μου», έλεγε, «έμαθα από τους γονείς μου να σέβομαι τους ιερείς». «Γέροντα εγώ είμαι διάκονος, εσείς είστε ιερεύς». «Εγώ παιδί μου έμαθα..». Δε γινόταν αλλιώς. Μου φίλησε το χέρι, του φίλησα το χέρι. «Τώρα είσαι καλός Μοναχός που έκανες υπακοή», μου είπε.

Από τότε αρχίζει μία γνωριμία που κράτησε 20 ολόκληρα χρόνια. Μια διαρκής εμπειρία από τη ζωή αυτού του ανθρώπου του Θεού που κινείτο ανάμεσα στους ανθρώπους σαν ένας όντως άνθρωπος του Θεού, σαν ένας άγγελος που κυκλοφορούσε ανάμεσα μας. Βέβαια εγώ έγινα Μοναχός στον Άγιο Γεώργιο τον Αρμά, όταν Ηγούμενος ήταν ο μακαριστός Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης. Ξεκινήσαμε να πάμε μαζί όλοι να πάρουμε την ευχή του και κάποια στιγμή ο π. Γεώργιος τον παρακάλεσε: «Γέροντα, ελάτε στο Μοναστήρι μας, να μας ευλογήσετε» και ο Γέροντας τον κοίταξε και του είπε: «Πατέρα μου, εγώ είμαι ένα ψόφιο σκυλί. Τι να΄ρθώ να κάνω; Να σας μολύνω τον αέρα;» Ο τρόπος που το έλεγε, ο τρόπος που μιλούσε, ένιωθες ότι δεν ήταν λόγια αυτά, αλλά ήταν αυτό που ένιωθε για τον εαυτό του. Πραγματικά σε συνέτριβε η ταπείνωση αυτού του ανθρώπου. Στις τέσσερις λέξεις οι τρεις ήταν «με συγχωρείτε», «με συγχωρείτε», «με συγχωρείτε». Έτσι λοιπόν, μάθαμε, μας εξήγησε, πώς ξεκίνησε, πώς πήγε στο Μοναστήρι.

Ο π. Ιάκωβος ήταν ένας άνθρωπος μιας αληθινής πίστης. Όχι πίστης-παραδοχής ότι υπάρχει Θεός, αλλά μιας εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Χριστού, της Παναγίας, των Αγίων. Ο Άγιος συναναστρεφόταν όλα αυτά τα Άγια και Ιερά Πρόσωπα με την ίδια έννοια που αυτή τη στιγμή κοιτάτε εσείς εμένα κι εγώ κοιτάω εσάς. Ζούσε μαζί τους. Απευθυνόταν σ΄αυτούς. Τους ζητούσε μερικές φορές πράγματα που φαινόταν περίεργα. Αλλά είχε μια προσωπική σχέση. Διελέγετο ως φίλος προς τους εαυτού φίλους. Η προσευχή του ήταν το δυνατό του όπλο, ήταν η αναπνοή του. Άνθρωπος με πλήθος ασθενειών, άνθρωπος αδύνατος, λιπόσαρκος, όπως είπα στην αρχή, νόμιζες πως θα πέσει. Κι όμως τη δύναμή του την αντλούσε από την προσευχή του. Παρά τις ασθένειές του, ήταν ο πρώτος που

θα κατέβαινε στην Ακολουθία. Παρά τις συστάσεις των γιατρών. Κι εκεί ακριβώς θα έμενε. Μερικά πράγματα που πραγματικά είναι θαυμαστά στη ζωή του. Σας ανέφερα για την ασθένειά του όταν εμείς ήμασταν παιδιά. Όταν βέβαια πήγα στο Μοναστήρι και τον γνώρισα καλά, άρχισε να μου διηγείται μερικά πράγματα. Τότε λοιπόν, ο π. Ιάκωβος μου έλεγε ότι –και αυτό το είχαμε μάθει – «εγώ παιδί μου, δεν ήθελα να πηγαίνω στους γιατρούς, ντρεπόμουνα». Μάλιστα μου έλεγε μια λέξη που ίσως μας ξαφνιάσει σήμερα, «νόμιζα ότι εκεί πορνεύουμε», επειδή οι γιατροί θα δουν το σώμα του. Και ο γιατρός έτσι με πολλή κατανόηση, νόμιζε ότι «να θα μου ανοίξουν εδώ λίγο το αντερί και θα μου κάνουν την τομή» και γι΄αυτό ακριβώς την νάρκωση τού την έκαναν ντυμένος με το ζωστικό του. Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι, προηγουμένως όταν ήταν στο δωμάτιό του, στράφηκε στον Όσιο Δαβίδ και του είπε: «Άγιε Δαβίδ, άμα θέλεις να γίνω καλά και να γυρίσω στο Μοναστήρι σου, έλα να με κάνεις καλά. Αλλά αν έρθεις, πέρνα κι από το Προκόπι και πάρε και τον Άγιο τον Ιωάννη τον Ρώσο κι ελάτε μαζί». «Νόμιζα παιδί μου ότι οι Άγιοι περπατάνε όπως κι εμείς». Είχε, πρέπει να σας πω, ιδιαίτερη ευλάβεια στον "θείο Ιωάννη", όπως ακριβώς τον έλεγε. Και πραγματικά, έπειτα από λίγο άνοιξε η πόρτα και οι δύο μπήκαν μέσα στο κελλί του. Ο Γέροντας Δαβίδ και ο όσιος Ιωάννης. Τον ρώτησαν στην αρχή: «Τι κάνεις π. Ιάκωβε;». «Τι να κάνω αδελφοί μου; Να, εγχείριση θα μου κάνουνε. Φοβάμαι λίγο». «Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά. Εμείς είμαστε αυτοί που κάλεσες. Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ κι από δω ο Ιωάννης ο Όσιος και Ομολογητής. Δε μας κάλεσες; Ήρθαμε. Μην ανησυχείς». Τους βλέπει λοιπόν, τώρα μέσα στο χειρουργείο, και λέει: «Α, ήρθαν οι Πατέρες». Οι Πατέρες της Μονής που ήταν κοντά του. Τότε Ηγούμενος ήταν ο σημερινός Ηγούμενος της Μονής Κουτλουμουσίου, ο π. Χριστόδουλος, είπαν: «Α, μάλλον ο π. Ιάκωβος άρχισε να ναρκώνεται και βλέπει Καλογέρους». Εκείνος όμως τους άκουσε και είπε: «Δεν είμαι ναρκωμένος. Τους βλέπω». Έγινε η επέμβαση. Η διάγνωση των γιατρών ήταν ότι σύμφωνα με τα προβλήματα που είχε, έπρεπε να είχε πεθάνει πριν από 2 χρόνια.

Ο π. Ιάκωβος, αν του φέρνατε ένα ποτήρι νερό σε οποιαδήποτε στιγμή της ζωής σας, δε θα το ξεχνούσε ποτέ. Και θα σας έλεγε όχι ένα, εκατοντάδες ευχαριστώ και θα μνημόνευε πάντα την πράξη αυτή που κάνατε. Έτσι λοιπόν μιλούσε για τον γιατρό που τον εγχείρισε, τι καλός γιατρός που είναι, τι..τι..τι. Και κάποια στιγμή βλέπει τον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο και του λέει: «Είναι όντως καλός γιατρός ο κ. Καλοχέρης, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι εγώ οδηγούσα το χέρι του. Ήτο να φύγεις σήμερον και αφέθης δια την αύριον». Δόξα τω Θεώ αυτό το αύριο κράτησε 40 ολόκληρα χρόνια. Κι έτσι η Χάρις του Θεού μας τον χάρισε. Βρισκόταν στο Νίμιτς για άλλο πρόβλημα υγείας. Πήγα να τον επισκεφτώ. Είναι από αυτά που σας είπα. Δεν το ξέχασε ποτέ και πάντοτε και παντού έλεγε: «Ο π. Παύλος που ήρθε και με είδε». Εκεί λοιπόν είδε την Παναγία με τον Χριστό και μάλιστα: «Παιδί μου», λέει,

«ξαφνιάστηκα. Λέω καλά εδώ οι νοσοκόμες έχουν και τα παιδάκια τους μαζί;» Κι εκείνη πάλι του μίλησε και του είπε: «Μην ανησυχείς π. Ιάκωβε, όλα θα πάνε καλά». Και έφυγε. Εξαφανίστηκε. Τότε ο Γέροντας γύρισε στον διπλανό του και του λέει: «Αυτή η νοσοκόμα ποιά είναι;». «Ποια νοσοκόμα;», του λέει ο διπλανός του. «Μα αυτή που ήταν εδώ με το παιδάκι στα χέρια». «Ποιό παιδάκι στα χέρια;». «Και τότε πατέρα μου, κατάλαβα ότι αυτή ήταν η Παναγία μας».

Ο π. Ιάκωβος σας είπα ότι είχε μια άμεση επικοινωνία με τον Όσιο Δαβίδ. Του μιλούσε και μερικές φορές τον μάλωνε. Κάποτε λοιπόν τον ειδοποίησαν ότι κάποιος είχε κόψει 30 ελιές από τον ελαιώνα της Μονής. Στεναχωρήθηκε ο π. Ιάκωβος. Θα δείτε μετά γιατί. Πήγε λοιπόν στον Άγιο και του λέει: «Γέροντα, τι κάθεσαι και μου καμαρώνεις εκεί στην εικόνα σου; Εγώ άφησα τα πάντα και ήρθα στο Μοναστήρι σου κι εσύ δεν το φροντίζεις; Αν μέχρι το απόγευμα δε μου φέρεις εδώ αυτόν που έκοψε τις ελιές, εγώ δε θα σου ξανανάψω το καντήλι. Δε θα σε ξαναθυμιατίσω». Όπως ακριβώς το ακούτε. Το απόγευμα πριν τον Εσπερινό χτύπησε η πόρτα της Μονής και μπήκε αυτός που είχε κόψει τις ελιές. Του είπε: «Γέροντα εγώ το έκανα. Τι θα κάνεις τώρα, θα με πας στο δικαστήριο;». «Παιδί μου τι να σε πάω στο δικαστήριο; Γιατί τα έκοψες; Θα μου πεις “έχει ο Άγιος ανάγκη τις ελιές;” Και βέβαια παιδί μου. Ξέρεις σε πόσους ο Άγιος δίνει το λαδάκι τους εδώ στα χωριά γύρω και σε πόσους και πόσους φτωχούς;». Έτσι κατανοούσε τον ελαιώνα που είχε ακριβώς η Μονή και έτσι τον χρησιμοποιούσε. Βέβαια πρέπει να σας πω ότι είχε ένα ταγαράκι κάτω από το κρεβάτι του. Στο ταγαράκι αυτό έβαζε ό,τι του έδιναν και έβγαζε ό,τι ήθελε να δώσει. Αυτό το ταγάρι δεν στέρεψε ποτέ.

Κάποτε με μια ομάδα καθηγητών από το σχολείο στο Μαντούδι επισκεφτήκαμε το Μοναστήρι και μάλιστα λιγάκι δύσκολη μέρα. Ήταν η τελευταία μέρα του σχολικού έτους. Έκλειναν τα σχολεία. Είχαμε περάσει με τους συναδέλφους – γιατί είχα κάνει κι εγώ ένα διάστημα εκπαιδευτικός – μια πάρα πολύ όμορφη χρονιά και την τελευταία μέρα – εγώ δεν ήμουνα κοντά τους, ήταν των Αγίων Αποστόλων και είχα πάει να λειτουργήσω – παρεξηγήθηκαν άσχημα μεταξύ τους. Πάω τους βλέπω μαζεμένους. «Πάτερ, κάτσε να σου πούμε. Αυτό, εκείνο, το άλλο, το άλλο, το άλλο… εσύ τί έχεις να μας πεις;». Λέω: «Εγώ τι έχω να σας πω; Έχετε να κάνετε τίποτα το απόγευμα;». «Τί να κάνουμε;». «Έχετε κάτι που να σας κρατάει εδώ;». «Όχι». «Στο αυτοκίνητο και πάμε όλοι στον Όσιο Δαβίδ». Μου λέει μια ευλογημένη ψυχή: «Στα χάλια που είμαστε στον Όσιο Δαβίδ θα πάμε;» Κι εγώ απαντώ: «Αν δεν πάμε στα χάλια που είμαστε, πότε θα πάμε;». Λοιπόν και μπήκαμε στο αυτοκίνητο και πήγαμε. Ο Γέροντας εκείνη την ώρα αναπαυόταν, ήταν στο κελλί του μάλλον. Ο μετέπειτα Ηγούμενος, ο π. Κύριλλος, άλλη μια ευλογημένη μορφή, μόλις μας είδε, μας καλωσόρισε: «Καθίστε να πιείτε έναν καφέ». Την ώρα που πίναμε τον

καφέ, έρχεται ο π. Ιάκωβος. Μας χαιρέτισε. Του λέω: «Γέροντα εδώ τα παιδιά, τα περισσότερα δεν έχουνε ξανάρθει στο Μοναστήρι. Θα μας πείτε λίγα λόγια για τον Άγιο και για το Μοναστήρι;». «Ναι, πάτερ μου. Ναι, πάτερ μου. Άλλωστε ο π. Παύλος φέρνει πάντα καλούς ανθρώπους στο Μοναστήρι». Άρχισε να μας μιλάει για τον Άγιο και το Μοναστήρι και σε κάποια στιγμή άρχισε να τους περιγράφει λεπτομερώς ό,τι είχε γίνει νωρίτερα μεταξύ τους. Με κοίταξαν ξαφνιασμένοι όλοι, σα να έλεγαν «πότε πρόλαβες και του τα'πες;». Εγώ απλά χαμογέλασα. Τελείωσε ό,τι είχε να τους πει. Εκείνοι τον άκουγαν έκπληκτοι. Στο τέλος γυρίζει και μου λέει: «Πάτερ μου θα μείνετε να φάμε το βράδυ;», λέω: «Γέροντα όχι, θα μείνουμε στον Εσπερινό και θα φύγουμε». «Όχι, όχι θα μείνετε. Δεν κάνει. Θα μείνετε. Πάω να πω στον π. Κύριλλο να ετοιμάσει». Μόλις φεύγει πέσανε οι καθηγητές πάνω μου. Και τους είπα – τότε δεν υπήρχαν κινητά – λέω: «Παιδιά, θυμηθείτε ότι από τη στιγμή που ήρθα στο σπίτι σας μέχρι τώρα, δεν έχουμε χωρίσει ούτε δευτερόλεπτο. Αὐτό πού ὑποθέσατε, δέν συνέβη». Όταν το συνειδητοποίησαν πρέπει να σας πω ότι αυτό στάθηκε η αφορμή για να αλλάξει η ζωή αυτών των ανθρώπων.

Ήταν άλλη μια περίπτωση που εγώ δεν είχα σκοπό να πάω στο Μοναστήρι, είχα άλλο προορισμό. Συνέβη κάτι όμως, κάτι έκτακτο με ένα παιδί και τελικά επειδή είχα χρόνο, τον πήρα για να πάμε στο Μοναστήρι. Ήταν ο π. Κύριλλος. Οπότε ὅταν πῆγε στήν κουζίνα, να μας ψήσει έναν καφέ καί πήγα καί ἐγώ μαζί του να τον βοηθήσω, μου λέει: «Ο π. Ιάκωβος προηγουμένως την ώρα που τρώγαμε, μας είπε: "ο π. Παύλος δεν έχει έρθει ακόμα, θα'ρθει όμως"». Του λέω: «Εγώ Γέροντα δεν είχα σκοπό να έρθω. Εξαιτίας του παιδιού αυτού ήρθα. Προορισμός μου ήταν τα Λουτρά της Αιδηψού. «Δεν ξέρω», μου λέει, «εμάς έτσι μας είπε».

Κάποια άλλη στιγμή, παίρνει τηλέφωνο την ανιψιά του, την αγαπημένη του ανιψιά και της λέει: «Μαρία μου, τι κάνει ο Θόδωρος;», ο σύζυγός της. «Καλά είναι Γέροντα. Καλά, καλά. Μην ανησυχείς. Όλα είναι καλά». Παραξενεύτηκε από αυτό. Και τελικά κάποια στιγμή παίρνει ο Θεόδωρος τη Μαρία. Λέει: «Θεόδωρε, είστε καλά;». «Ναι, καλά είμαστε». «Καλά καλά;». «Γιατί με ρωτάς;». «Γιατί με πήρε ο παππούς τηλέφωνο». Κι εκεί της είπε ότι όντως είχαν χτυπήσει στα βράχια, αλλά με τη βοήθεια του Θεού δεν είχε γίνει τίποτα.
Όταν αυτά τα παιδιά περίμεναν τον πρώτο τους γιο, τότε την Παρασκευή το βράδυ ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι. «Ποιος είναι τέτοια ώρα;». Την επομένη θα πήγαιναν για να γεννήσει. Και βλέπουν τον παππού τον Ιάκωβο που είχε μαζί του το χεράκι του Οσίου Δαβίδ. Τον καλωσόρισαν. Τους είπε: «Ήρθα να σας δω, να σας ευλογήσω». Μόλις η Μαρία φεύγει για να πάει μέσα, λέει στο σύζυγο: «Παιδί μου, αύριο θα δυσκολευτείτε λίγο, αλλά μη φοβάσαι, όλα θα πάνε καλά». Και σταύρωσε με το χεράκι του Αγίου την κοιλιά της Μαρίας. Την επομένη στο μαιευτήριο

βγαίνει ο γιατρός και ρωτάει το σύζυγο: «Τι προτιμάς; Το παιδί ή τη μητέρα;». Ο άνθρωπος τα' χασε. Του λέει: «Αν πάθει τίποτα η Μαρία, αλίμονό σου». Κι ο γιατρός που έτυχε να είναι και κουμπάρος τους, έπειτα από λίγο, αφού ξαναμπαίνει μέσα, βγαίνει κλαμένος. Μου λέει: «Πήγα να επαναστατήσω, γιατί νόμιζα ότι κάτι είχε συμβεί. Κι ο γιατρός μού λέει: «Έχω τόσα χρόνια μέσα στα χειρουργεία, αλλά το χέρι του Θεού τόσο ζωντανό πρώτη φορά το είδα. Το παιδάκι ήταν τυλιγμένο με τον λώρο. Τι κίνηση αστραπιαία ήταν αυτή και ποιος την έκανε δεν ξέρω και το παιδάκι είναι μια χαρά».

Ο π. Ιάκωβος ήταν άνθρωπος, όπως είπα, της ταπείνωσης, της προσευχής. Λειτουργικός άνθρωπος. Μέσα στο κελλάκι του, γεμάτο από εικόνες, έκανε διαρκώς Παρακλήσεις στους πολλούς Αγίους και τις Αγίες. Άναβε το κεράκι τους. Και πάνω εκεί στο τζάκι που δεν το άναψε ποτέ του ήταν μια στοίβα πάντα με γράμματα, στα οποία σχεδόν λίγο πριν το τέλος της ζωής του απαντούσε ο ίδιος προσωπικά. Λαός του Θεού πολύς που αναζητούσε τη στήριξή του κι ο λόγος του ήταν πάντα φωτισμένος. Ο λόγος του ήτανε Αλήθεια.
Κάποτε, νεαρός ιερέας τότε, αντιμετώπισα ένα πρόβλημα και θέλησα να πάρω τη συμβουλή του για την εξομολόγηση. Όταν λοιπόν πήγα, με έβαλε και λειτούργησα. Μετά πήραμε έναν καφέ και πήγαμε στο κελλάκι του. Άρχισε να μου λέει για περιστατικά που αντιμετώπιζε και πώς τα αντιμετώπιζε και συνειδητοποίησα ότι μου μιλούσε γι΄ αυτό που ήθελα εγώ να τον ρωτήσω. Αφού λοιπόν μου είπε, μου εξήγησε κλπ, μου λέει: «Παιδί μου, από τη μια μεριά έχουμε να κάνουμε με τους κανόνες της Εκκλησίας μας κι από την άλλη μεριά με την αδυναμία των ανθρώπων. Τι να κάνουμε; Πρέπει όσο μπορούμε να τα οικονομήσουμε, προκειμένου να οδηγήσουμε τους ανθρώπους στη σωτηρία». Μου απάντησε. Δε χρειάστηκε να τον ρωτήσω ούτε καν.

Πριν φύγει τον συναντήσαμε την τελευταία εβδομάδα. Πρόνοια του Θεού ήταν κι αυτό. Εδώ ερχόμουνα, στη Θεσσαλονίκη. Μαζί με τον συνάδελφο τού κυρίου καθηγητού, τον κ. Κεσελόπουλο και με έναν κοινό μας φίλο. Λέω: «Σας βιάζει κάτι; Περνάμε από τον Όσιο Δαβίδ να πάρουμε την ευχή του Γέροντα και να συνεχίσουμε;». «Όχι». Τον είδαμε, τον χαρήκαμε όλοι, μας ευχαρίστησε, μας είπε ό,τι μας είπε, φύγαμε. Στο τέλος περίπου αυτής της εβδομάδας, κατεβαίνοντας κάτω πληροφορήθηκα την κοίμησή του.

Μια έξοδος όπως την είχε πει: «Εγώ θα φύγω σαν πουλάκι. Ένα "φου" θα κάνω και θα φύγω». Έτσι έφυγε. Την ώρα που εξομολογούσε. Τη στιγμή που είχαν φτάσει οι Πατέρες από τη Χαλκίδα, που είχε χειροτονηθεί ένας Μοναχός, ο π. Ιάκωβος. Την ώρα εκείνη σηκώνεται όρθιος. «Σήκω παιδί μου, γιατί αυτή την ώρα ήρθαν στο κελλί μας η Υπεραγία Θεοτόκος, ο Όσιος Δαβίδ, ο θείος Ιωάννης». «Τι ήρθαν,

Γέροντα, να κάνουν;». «Ήρθαν να μας βοηθήσουνε παιδί μου». Γονατίζει και πέφτει. Χτύπαγε η πόρτα εκείνη την ώρα. Σαστισμένη η κοπέλα, την άνοιξε εν πάση περιπτώσει. Κι έτσι ο μακαριστός Γέροντας έφυγε, πηγαίνοντας εκεί που πραγματικά είχε επιθυμήσει, στον τόπο που αγαπούσε. Πραγματοποίησε όπως είπα τα δικά του εισόδια στη Βασιλεία του Θεού. Μια όμορφη μέρα για όλη την Εκκλησία. Μια όμορφη μέρα για εκείνον. Μια όμορφη μέρα για όλους μας και για εκείνον.

Την επομένη της κηδείας του, έφτασε ένα αυτοκίνητο στο Μοναστήρι. Κατέβηκαν, ρώτησαν πού είναι ο τάφος του π. Ιακώβου, τους υπέδειξα τον τόπο και όταν πλησίασε προς τα εκεί, τους είδα συγκινημένους καί κλαίγανε. Έπειτα από λίγο μας είπε η κοπέλα αυτή που ήταν γιατρός: «Ήθελα από καιρό να έρθω. Είχα ένα σοβαρό πρόβλημα με την αδελφή μου. Ήθελα να συμβουλευτώ τον π. Ιάκωβο. Προσπαθήσαμε νά ἔλθουμε και μια φορά που προσπαθήσαμε παραλίγο να πνιγούμε κιόλας. Είχαμε ένα διάλειμμα στο νοσοκομείο και πίναμε έναν καφέ με τη συνάδελφό μου. Ακούγαμε τον Σταθμό της Πειραϊκής Εκκλησίας». (Η Πειραϊκή Εκκλησία που μας μεταδίδει και τώρα, πρέπει να είναι χαρούμενη γι΄αυτό.) «Και ακούσαμε κάποιον να μιλάει. Μας εντυπωσίασαν τα λόγια του και ρωτήσαμε τον Σταθμό: “ποιος είναι αυτός που μιλάει τώρα;”. «Είναι ο π. Ιάκωβος από τον Όσιο Δαβίδ, ο οποίος εκοιμήθη και το μεσημέρι θα γίνει η κηδεία του». «Το βράδυ που επέστρεψα είπα στο σύζυγό μου ότι θα πάμε οπωσδήποτε στον Όσιο Δαβίδ το Σάββατο». Και ήρθαν. Γιατί; Γιατί την προηγουμένη βλέπει τον π. Ιάκωβο και της εξηγεί ποιό ακριβώς είναι το πρόβλημα της αδελφής της και τί πρέπει να κάνει. Και ήρθανε για να ευχαριστήσουν τον άγιο αυτό άνθρωπο του Θεού. Όταν τελέσαμε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνό του ήταν ο τόπος χιονισμένος. Τα πάντα σκεπασμένα με το χιόνι. Κάποια στιγμή το απόγευμα, έρχεται ένα αγροτικό. Ακούω τον π. Σεραφείμ που λέει στο ναυτικό: «Άντε Νίκο σε περιμένει πίσω από το Ιερό». Όταν πάλι περπατώντας στο Μοναστήρι περνώ από τον τάφο του, βλέπω τον ναυτικό να κλαίει κι έπειτα από λίγο μας διηγείτο: «Ήμασταν σταματημένοι στην Ινδία, γιατί το πλοίο μας είχε πάθει ζημιά και δεν ξέραμε τί είχε και το βράδυ της Πέμπτης τον βλέπω και μου λέει: “Νίκο εκεί. Αυτό έχει χαλάσει. Αυτό πρέπει να αλλάξετε και θα φύγετε”. Κι έτσι ήτανε». Κι όταν γύρισε σπίτι του, δεν του είχαν πει τίποτα οι δικοί του. Το μεσημέρι στο τραπέζι του λέει η μικρή του κορούλα: «Μπαμπά εκείνος ο παππούλης πέτανε». «Ποιος παππούλης;». Του είπανε τι είχε συμβεί και ήλθε αμέσως επάνω. Μάλιστα εκείνη την ώρα ήταν ο π. Σεραφείμ και κάποιοι άλλοι που ήταν εκεί προσκυνητές λέγανε «Άγιος άνθρωπος» και λέει ο π. Σεραφείμ: «Τι άγιος; Ψεύτης ήτανε. Έλεγε πως δεν έχει πάει πουθενά κι αυτός είχε πάει στις Ινδίες».

Καταλήγοντας – θα μπορούσα να σας πω πάρα πολλά – τα 20 χρόνια που έζησα

μαζί με τον μακαριστό Γέροντα έχουν πάρα πολλά και είναι και πάρα πολλά που είναι και προσωπικά, πώς ένοιωσα τη στήριξή του σε δύσκολες στιγμές, πώς οι απλές κινήσεις του ήταν η απάντηση σε προβλήματα σοβαρά. Ο π. Ιάκωβος ήταν πραγματικά φιλάνθρωπος. Αγάπησε τον άνθρωπο με όλη του την καρδιά και τον υπηρέτησε, θεωρώντας ότι υπηρετεί τον ίδιο τον Χριστό. Είχε μια απόλυτη εμπιστοσύνη στο λόγο και στο θέλημα τού Θεού. Ήταν ο άνθρωπος, ο οποίος προλάβαινε τις ανάγκες των ανθρώπων. Κάποτε πέθανε ένα νέο παιδί. Πηγαίνω στο Μοναστήρι, με ρωτάει: «Παιδί μου, τι κάνει αυτή η οικογένεια;». «Γέροντα καλά είναι. Ε, προσπαθούνε». Μου δίνει κάποια χρήματα. Μου λέει: «Να τα δώσεις αυτά να πάρουν παπουτσάκια στα παιδιά». Τα πήρα. Σε μια βδομάδα ξαναπάω. Με ξαναρωτάει. Και του λέω: «Γέροντα, προσπαθούνε. Αγωνίζονται». Πάλι μου δίνει κάτι. Του λέω: «Γέροντα, μού δώσατε και προχθές». «Δεν πειράζει παιδί μου. Πέντε δίνω, δέκα μου στέλνει ο Θεός».

Σε μια άλλη πάλι ευκαιρία, Σάββατο πρωί ἦταν μετά τήν Θεία Λειτουργία. Ήταν μια οικογένεια που πήγαν από την Πελοπόννησο στο Μοναστήρι κι εκεί του είπαν: «Γέροντα, θέλουμε να μας δώσεις αγιασμό να ραντίσουμε να χωράφια μας». Ξέρετε ο Γέροντας έβαζε μερικά τεστ στους ανθρώπους. Λέει: «Και πιστεύεις, παιδί μου, ότι με τον αγιασμό που θα ρίξεις, θα σώσεις τα χωράφια σου;». «Ναι, Γέροντα, το πιστεύω». Πήρε τον αγιασμό, ράντισε τα χωράφια τους. Έπεσε χαλάζι στην περιοχή, αλλά τα χωράφια τους δεν πειράχτηκαν. Κι αυτοί οι άνθρωποι κάθε χρόνο τις απαρχές, τις έφερναν στο Μοναστήρι. Περαστικός λοιπόν, ήμασταν πίσω από το Ιερό, μιλούσαμε εκείνη την ώρα, περνάει τον χαιρετάει. «Παιδί μου, πήρατε έναν καφέ, πήρατε αυτό». «Γέροντα, εντάξει, μην ανησυχείτε. Την ευχή σας, βιαζόμαστε». Του βάζει στο χέρι έναν φάκελο. Λίγο πριν πάλι μου είχε δώσει κάποια χρήματα για κάποιους άλλους. Και του είπα το ίδιο: «Γέροντα, μου ξαναδώσατε». «Παιδί μου, δέκα δίνω, πενήντα μου στέλνει ο Θεός». Μόλις πήρε τον φάκελο στα χέρια, πρώτη φορά που το΄κανε, τον άνοιξε κι είχε 50.000. «Είδες παιδί μου;».

Ο άνθρωπος αυτός του Θεού όμως δεν έγινε έτσι τυχαία. Αγωνίστηκε. Πρώτα-πρώτα η ταπείνωσή του ήταν υποδειγματική. Το έλεγε και το εννοούσε. «Είμαι ένα ψόφιο σκυλί. Θα σας μολύνω τον αέρα». Ένας άνθρωπος με μία έντονη και διαρκή προσευχή. Ο άνθρωπος που στην προσκομιδή μνημόνευε απίστευτα ονόματα. Με μια εκπληκτική διάκριση. Μου είχε κάνει εντύπωση το εξής: όταν πήγαινε με ανθρώπους αγνώστους στο Μοναστήρι, ο π. Ιάκωβος, αν αυτοί οι άνθρωποι ήταν άνθρωποι του Θεού, ανοιγόταν σαν παιδί και τους έλεγε πολλά. Αν η διαίσθησή του τού έλεγε ότι αυτοί είναι πιο ψυχροί άνθρωποι, ήταν ευγενικότατος, αλλά μέχρι εκεί, τίποτα άλλο. Κι αυτό είχε γίνει για μένα ένας τρόπος να δοκιμάζω τους ανθρώπους που δεν τους ήξερα. Λέω, για να δω πώς θα τους αντιμετωπίσει ο π.

Ιάκωβος. Ζούσε λοιπόν πάντοτε ενώπιον του Κυρίου. Αυτή ήταν η ζωή του ανά πάσα στιγμή. Γεμάτος αγάπη και αυτή την αγάπη του την έδειξε και την δείχνει και τώρα ακόμη με το πλήθος των θαυμάτων, τα οποία επιτελεί. Θυμάμαι την αγωνία του επίσης, όταν εκοιμήθη ο μακαριστός Πατριάρχης Δημήτριος. Μια μέρα έχω ανεβεί στο Μοναστήρι. «Παιδί μου, τί θα γίνει;». Ο νυν Πατριάρχης είχε επισκεφτεί το Μοναστήρι και είχε πραγματικά θαυμάσει τον άγιο Ιάκωβο, τον π. Ιάκωβο και μάλιστα είχε πει τότε: «Μακάρι να γίνει επί της Πατριαρχίας μου». Είναι λοιπόν η ώρα. Και με ρώτησε: «Τι λες παιδί μου; Θα βγει ο π. Βαρθολομαίος Πατριάρχης;». Λέω: «Γέροντα οι Τούρκοι έχουν διάφορα. Αν δεν τον διαγράψουν από τα χαρτιά, από τον κατάλογο, έχει ελπίδες». Τίποτα άλλο δεν μου είπε. Έπειτα από κάποια στιγμή, πήγαινα πάρα πολύ τακτικά. Μου λέει: «Έλα να σου πω. Εγώ πήγα στον αγ. Δαβίδ και του είπα: "Άγιε μου Δαβίδ, πήγαινε εκεί στην Τουρκιά, μπέρδεψε τα χαρτιά των Τούρκων και κάνε να βγει ο π. Βαρθολομαίος Πατριάρχης"». Εκεί μείναμε πάλι. Όταν έγινε η εκλογή, η ενθρόνιση του Πατριάρχη ήταν στις 2 Νοεμβρίου. 1 Νοεμβρίου η γιορτή τού Αγίου. «Γέροντα, φέτος μπορεί και να μην έρθω στο πανηγύρι γιατί έτσι κι έτσι, σκέφτομαι να πάω στην Πόλη». «Δε θα έρθεις στη γιορτή του Αγίου μας;». Λέω: «Γέροντα, θα προσπαθήσω. Να δω αν υπάρχει αεροπλάνο». «Μα πώς θα λείπεις από τον Άγιό μας;». Τελικά πραγματικά υπήρχε αεροπλάνο, πήγα στο Μοναστήρι, λειτουργήσαμε. Στο τέλος με παίρνει, με πάει στο κελλί του. «Θα πας τώρα Πάτερ μου;». «Ναι, Γέροντα». «Με τι θα πας;». Λέω: «Με αεροπλάνο». «Πόσο έχει το εισιτήριο; Αυτό θα στο κάνω εγώ». «Μα Γέροντα». Και μετά μου μέτρησε κάποια χρήματα. Αυτά θα τα δώσεις στον Πατριάρχη μας, αφού του κάνεις μια μετάνοια από μέρους μου, για να κεράσει ένα γλυκό τους Συνοδικούς που τον εξέλεξαν. Και πραγματικά όπως μου το είπε, έτσι κι έγινε. Πρίν ἀπό ἕνα χρόνο διάβαζα κάτι πού ἀφοροῦσε τήν Τουρκία καί ἔκπληκτος διαπίστωσα ὅτι αὐτό πού εἶχε ζητήσει ὁ π. Ἰάκωβος ἀπό τόν Ὅσιο Δαβίδ εἶχε γίνει. Σέ μιά σοβαρή σύσκεψη τῶν Τούρκων ἐκείνη τήν ἐποχή γιά κάποιο σημαντικό θέμα, στό τέλος κάποιος εἶπε: «ἔχουμε καί τήν ἐκλογή τοῦ Πατριάρχη τῶν Ρωμηῶν. Καί τότε ὁ ὑπεύθυνος ἐκείνης τῆς σύσκεψης ἀπάντησε: «ἄσε τούς Ρωμηούς νά βγάλουν ὅποιον θέλουν, ἔχουμε σοβαρότερα ζητήματα». Αὐτό πού εἶχε ζητήσει ὁ π. Ἰάκωβος ἀπό τόν Ὅσιο Δαβίδ γιά τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο εἶχε γίνει ὅπως ἀκριβῶς τό εἶχε ζητήσει. Έβλεπε λοιπόν κανείς μερικές φορές ότι ο π. Ιάκωβος δεν ήταν ένας άνθρωπος που ήταν απλά κλεισμένος σε ένα Μοναστήρι, σε ένα δικό του μικρό κόσμο, που αντιμετώπιζε απλά τους ανθρώπους. Πολλές φορές μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω το ενδιαφέρον και την αγωνία του για όλα τα πράγματα, για την Εκκλησία μας γενικότερα, και τώρα μπορώ να σκέφτομαι ότι ήταν όντως ένας άνθρωπος του Θεού, ένας άνθρωπος που αγάπησε το Θεό, ένας άνθρωπος που γέμισε από την παρουσία του Θεού. Πρέπει να σας πω ότι όταν έφτασα το βράδυ

της κηδείας κατευθείαν από την Αθήνα στο Μοναστήρι, μπήκα στο ναό, πήγα να τον προσκυνήσω, σαστισμένος όπως ήμουν κάτι δεν μου πήγαινε καλά. Φεύγω μετά και πάω μέσα να δω τους Πατέρες κι εκεί κάποιος λέει: «Πατέρες, κάποιος δεν έβαλε καλά το Ευαγγέλιο και έχει καλύψει του Γέροντα τα χέρια». Εκεί λοιπόν λέω: «Αυτό ήταν». Και λέω: «Πάω να το τακτοποιήσω». Τα χεράκια του ήταν σα να ήταν ζωντανά. Σηκώθηκαν άνετα. Μπήκε το Ευαγγέλιο, σταυρώθηκαν σε σχήμα ευλογίας και μέχρι και την ώρα της κηδείας του δεν είχε παγώσει ο άγιος αυτός άνθρωπος του Θεού. Έτσι τον ζήσαμε. Τώρα δεν μπορούν να περιγραφούν αυτά τα 20 χρόνια. Όμως ποιό είναι το συμπέρασμα, για μένα. Ο Θεός με αξίωσε να ζήσω ανάμεσα σε τρεις Αγίους. Τους δύο πρώτους τους ήξερα: ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος καί ὁ Όσιος Δαβίδ και τελικά ο τρίτος ήταν ο π. Ιάκωβος. Και πιστεύω ότι όπως και τώρα ο λαός του Θεού τον τιμά ως άγιο, έτσι ακριβώς αυτή η τιμή θα αναγνωριστεί και θα γίνει και επίσημη και θα μπορούμε να παρακαλάμε, όπως και το κάνουμε σήμερα, τον άγιο άνθρωπο του Θεού, τον π. Ιάκωβο, να πρεσβεύει για όλους μας, για την Εκκλησία του, για τη σωτηρία μας, για την πατρίδα μας, που μιλούσε με τόση αγάπη και για την πατρίδα που άφησε και γι΄αυτήν που βρήκε. Ας έχουμε όλοι μας την ευχή του.

Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατε, Θεοφιλέστατε,
ελλογιμώτατε κύριε Πρόεδρε,
αγαπητοί αδελφοί,

Είναι όντως ευλογημένη συγκυρία και δεν πιστεύω ότι είναι καθόλου τυχαίο ότι πραγματοποιείται σήμερα αυτή η ημερίδα, την ημέρα κατά την οποία ο μακαριστός Γέροντας πραγματοποίησε τα δικά του εισόδια όπως ακριβώς έλεγα την ημέρα της κοιμήσεώς του εκπροσωπώντας τους Μοναχούς της Ιεράς Μονής. Ακόμα, το γεγονός αυτής της σύναξης επιβεβαιώνει αυτόν τον τρόπο με τον οποίον μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία ανακηρύσσονται οι Άγιοι. Αν κανείς ήταν εχθές – εγώ δεν ήμουν, αλλά έχω βρεθεί πολλές φορές – στο μνημόσυνο που έγινε στη Μονή του, θα έβλεπε ότι δεν διέφερε σε τίποτα από την γιορτή ενός Αγίου. Το πλήθος του λαού και η βεβαιότητα αυτού του λαού ότι ουσιαστικά πηγαίνει όχι για να τελέσει ένα μνημόσυνο, αλλά για να προσευχηθεί σε έναν Άγιο, η αίσθηση ότι πρόκειται για έναν άγιο άνθρωπο, που ακούστηκε την ίδια στιγμή που κατέβαινε το φέρετρό του στη γη, και η παρουσία σήμερα όλων, δείχνουν ότι πραγματικά πρώτα στη συνείδηση του λαού κάποιος άνθρωπος κατανοείται ως άνθρωπος του Θεού και ως Άγιος και η Εκκλησία έρχεται στο τέλος, αυτό που αποτελεί την κοινή συνείδηση όλων να το αναγνωρίσει. Παναγιώτατε, ελπίζω αυτό που είπατε να γίνει αλήθεια, δηλαδή αυτή μας η σύναξη να είναι μια ακριβώς αφορμή που θα οδηγήσει στη σύντομη αναγνώριση του μακαριστού Γέροντος Ιακώβου.

Η πρώτη γνωριμία μαζί του ήταν όταν ήμουν παιδάκι των κατηχητικών και πηγαίναμε εκδρομή στο Μοναστήρι του Οσίου. Όσοι γνωρίζετε, από τις Ροβιές ανεβαίναμε στο Μοναστήρι με τα πόδια. Και καθώς εμείς τραγουδούσαμε και ψάλαμε στο δρόμο πλησιάζοντας, είδα για πρώτη φορά έναν άνθρωπο που δεν ήξερες αν πατούσε στη γη ή αν πετούσε ή αν πατούσε στις μύτες των ποδιών του, μια λιπόσαρκη μορφή, να έρχεται και να μας υποδέχεται λέγοντας «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Ήταν η πρώτη σφραγίδα της αγίας μορφής του στην παιδική τότε ψυχή μου. Μια άλλη πληροφορία ήρθε για αυτόν τον άνθρωπο του Θεού στα μαθητικά μας χρόνια όταν πληροφορηθήκαμε ότι ο π. Ιάκωβος θα έκανε μια πολύ σημαντική και πολύ κρίσιμη για την υγεία του εγχείριση. Βέβαια εκεί ακριβώς ακούσαμε πολλά. Θα τα δείτε σε λίγο.

Όταν με τη Χάρη του Θεού χειροτονήθηκα στον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο, στις 30 Σεπτεμβρίου, διάκονος – στη 1 Νοεμβρίου πού είναι η εορτή του Οσίου Δαβίδ – σκέφτηκα να πάω στο Μοναστήρι. Πρώτη φορά πήγαινα. Πήρα ένα ταξί. Και ο οδηγός του ταξί μού έδωσε την πρώτη πληροφορία: «Α, στον Όσιο Δαβίδ». «Τι σημαίνει αυτό;» του λέω. Μου είπε μια δική του περιπέτεια στην αρχή με τον Όσιο Δαβίδ και μετά μου είπε το εξής: «Κάποια μέρα», μου λέει, «αρρώστησε το παιδί τής τάδε από το Μαντούδι», εκεί που εγώ υπηρέτησα 25 χρόνια, «και με πήρε για να πάμε πάνω να διαβάσουμε τα ρουχαλάκια του. Λίγο μετά το ασκητήρι του Αγίου και λίγο πριν το Μοναστήρι, το αυτοκίνητο κόλλησε και αποφασίσαμε να πάμε με τα πόδια. Μια απόσταση 10 λεπτών. Μόλις αρχίσαμε να ανεβαίνουμε μια ανηφορίτσα, βλέπουμε τον Άγιο, τον π. Ιάκωβο, να καεβαίνει πάνω στο μουλάρι. Πήγαμε να τον χαιρετίσουμε και εκείνος έβαλε το χέρι του στο στόμα και μας είπε: “Μη μιλάτε. Έχω τα Άγια, τη Θεία Κοινωνία. Πηγαίνω στα Δαμιά να κοινωνήσω έναν ετοιμοθάνατο”. Σταθήκαμε στην άκρη, σταυροκοπηθήκαμε και μόλις πέρασε προχωρήσαμε. Σε 10 λεπτά ήμασταν στο Μοναστήρι. Χαιρετίσαμε τους άλλους δύο πατέρες που ήταν τότε, πήγαμε να ανάψουμε ένα κεράκι και να περιμένουμε. Αλλά εκεί που ανάβαμε το κεράκι στην Εκκλησία, ανοίγει η πόρτα του Ιερού και βγαίνει ο π. Ιάκωβος. Πέρασε μπροστά μας, μας χαιρέτισε. Εγώ έμεινα. Πήγε να φύγει και τρέχω από πίσω του. Γέροντα συγγνώμη. “Ορίστε παιδί μου”. Δε σε είδαμε προηγουμένως; “Ναι, παιδί μου”. Δεν πήγαινες στα Δαμιά να κοινωνήσεις έναν ετοιμοθάνατο; “Ναι, παιδί μου”. Πήγες; Τον κοινώνησες; “Ναι, παιδί μου”. Ε, πώς γύρισες τόσο γρήγορα; “Αυτά παιδί μου είναι του Θεού πράγματα”. Είπε κι έφυγε». Ήταν πριν καν τον συναντήσω, η πρώτη γνωριμία.
Όταν βέβαια έφτασα στο Μοναστήρι έγινε μια μικρή μάχη ανάμεσά μας. Εγώ πήγα να φιλήσω το χέρι του κι εκείνος τραβούσε το δικό μου. Και μάλιστα απόρησα πού βρήκε τόση δύναμη. «Εγώ παιδί μου», έλεγε, «έμαθα από τους γονείς μου να σέβομαι τους ιερείς». «Γέροντα εγώ είμαι διάκονος, εσείς είστε ιερεύς». «Εγώ

παιδί μου έμαθα..». Δε γινόταν αλλιώς. Μου φίλησε το χέρι, του φίλησα το χέρι. «Τώρα είσαι καλός Μοναχός που έκανες υπακοή», μου είπε.

Από τότε αρχίζει μία γνωριμία που κράτησε 20 ολόκληρα χρόνια. Μια διαρκής εμπειρία από τη ζωή αυτού του ανθρώπου του Θεού που κινείτο ανάμεσα στους ανθρώπους σαν ένας όντως άνθρωπος του Θεού, σαν ένας άγγελος που κυκλοφορούσε ανάμεσα μας. Βέβαια εγώ έγινα Μοναχός στον Άγιο Γεώργιο τον Αρμά, όταν Ηγούμενος ήταν ο μακαριστός Γέροντας π. Γεώργιος Καψάνης. Ξεκινήσαμε να πάμε μαζί όλοι να πάρουμε την ευχή του και κάποια στιγμή ο π. Γεώργιος τον παρακάλεσε: «Γέροντα, ελάτε στο Μοναστήρι μας, να μας ευλογήσετε» και ο Γέροντας τον κοίταξε και του είπε: «Πατέρα μου, εγώ είμαι ένα ψόφιο σκυλί. Τι να΄ρθώ να κάνω; Να σας μολύνω τον αέρα;» Ο τρόπος που το έλεγε, ο τρόπος που μιλούσε, ένιωθες ότι δεν ήταν λόγια αυτά, αλλά ήταν αυτό που ένιωθε για τον εαυτό του. Πραγματικά σε συνέτριβε η ταπείνωση αυτού του ανθρώπου. Στις τέσσερις λέξεις οι τρεις ήταν «με συγχωρείτε», «με συγχωρείτε», «με συγχωρείτε». Έτσι λοιπόν, μάθαμε, μας εξήγησε, πώς ξεκίνησε, πώς πήγε στο Μοναστήρι.

Ο π. Ιάκωβος ήταν ένας άνθρωπος μιας αληθινής πίστης. Όχι πίστης-παραδοχής ότι υπάρχει Θεός, αλλά μιας εμπιστοσύνης στο πρόσωπο του Χριστού, της Παναγίας, των Αγίων. Ο Άγιος συναναστρεφόταν όλα αυτά τα Άγια και Ιερά Πρόσωπα με την ίδια έννοια που αυτή τη στιγμή κοιτάτε εσείς εμένα κι εγώ κοιτάω εσάς. Ζούσε μαζί τους. Απευθυνόταν σ΄αυτούς. Τους ζητούσε μερικές φορές πράγματα που φαινόταν περίεργα. Αλλά είχε μια προσωπική σχέση. Διελέγετο ως φίλος προς τους εαυτού φίλους. Η προσευχή του ήταν το δυνατό του όπλο, ήταν η αναπνοή του. Άνθρωπος με πλήθος ασθενειών, άνθρωπος αδύνατος, λιπόσαρκος, όπως είπα στην αρχή, νόμιζες πως θα πέσει. Κι όμως τη δύναμή του την αντλούσε από την προσευχή του. Παρά τις ασθένειές του, ήταν ο πρώτος που θα κατέβαινε στην Ακολουθία. Παρά τις συστάσεις των γιατρών. Κι εκεί ακριβώς θα έμενε. Μερικά πράγματα που πραγματικά είναι θαυμαστά στη ζωή του. Σας ανέφερα για την ασθένειά του όταν εμείς ήμασταν παιδιά. Όταν βέβαια πήγα στο Μοναστήρι και τον γνώρισα καλά, άρχισε να μου διηγείται μερικά πράγματα. Τότε λοιπόν, ο π. Ιάκωβος μου έλεγε ότι –και αυτό το είχαμε μάθει – «εγώ παιδί μου, δεν ήθελα να πηγαίνω στους γιατρούς, ντρεπόμουνα». Μάλιστα μου έλεγε μια λέξη που ίσως μας ξαφνιάσει σήμερα, «νόμιζα ότι εκεί πορνεύουμε», επειδή οι γιατροί θα δουν το σώμα του. Και ο γιατρός έτσι με πολλή κατανόηση, νόμιζε ότι «να θα μου ανοίξουν εδώ λίγο το αντερί και θα μου κάνουν την τομή» και γι΄αυτό ακριβώς την νάρκωση τού την έκαναν ντυμένος με το ζωστικό του. Όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι, προηγουμένως όταν ήταν στο δωμάτιό του, στράφηκε στον Όσιο Δαβίδ και του είπε: «Άγιε Δαβίδ, άμα θέλεις να γίνω καλά και να γυρίσω στο Μοναστήρι

σου, έλα να με κάνεις καλά. Αλλά αν έρθεις, πέρνα κι από το Προκόπι και πάρε και τον Άγιο τον Ιωάννη τον Ρώσο κι ελάτε μαζί». «Νόμιζα παιδί μου ότι οι Άγιοι περπατάνε όπως κι εμείς». Είχε, πρέπει να σας πω, ιδιαίτερη ευλάβεια στον "θείο Ιωάννη", όπως ακριβώς τον έλεγε. Και πραγματικά, έπειτα από λίγο άνοιξε η πόρτα και οι δύο μπήκαν μέσα στο κελλί του. Ο Γέροντας Δαβίδ και ο όσιος Ιωάννης. Τον ρώτησαν στην αρχή: «Τι κάνεις π. Ιάκωβε;». «Τι να κάνω αδελφοί μου; Να, εγχείριση θα μου κάνουνε. Φοβάμαι λίγο». «Μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά. Εμείς είμαστε αυτοί που κάλεσες. Εγώ είμαι ο Γέρων Δαβίδ κι από δω ο Ιωάννης ο Όσιος και Ομολογητής. Δε μας κάλεσες; Ήρθαμε. Μην ανησυχείς». Τους βλέπει λοιπόν, τώρα μέσα στο χειρουργείο, και λέει: «Α, ήρθαν οι Πατέρες». Οι Πατέρες της Μονής που ήταν κοντά του. Τότε Ηγούμενος ήταν ο σημερινός Ηγούμενος της Μονής Κουτλουμουσίου, ο π. Χριστόδουλος, είπαν: «Α, μάλλον ο π. Ιάκωβος άρχισε να ναρκώνεται και βλέπει Καλογέρους». Εκείνος όμως τους άκουσε και είπε: «Δεν είμαι ναρκωμένος. Τους βλέπω». Έγινε η επέμβαση. Η διάγνωση των γιατρών ήταν ότι σύμφωνα με τα προβλήματα που είχε, έπρεπε να είχε πεθάνει πριν από 2 χρόνια.

Ο π. Ιάκωβος, αν του φέρνατε ένα ποτήρι νερό σε οποιαδήποτε στιγμή της ζωής σας, δε θα το ξεχνούσε ποτέ. Και θα σας έλεγε όχι ένα, εκατοντάδες ευχαριστώ και θα μνημόνευε πάντα την πράξη αυτή που κάνατε. Έτσι λοιπόν μιλούσε για τον γιατρό που τον εγχείρισε, τι καλός γιατρός που είναι, τι..τι..τι. Και κάποια στιγμή βλέπει τον Όσιο Ιωάννη τον Ρώσο και του λέει: «Είναι όντως καλός γιατρός ο κ. Καλοχέρης, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι εγώ οδηγούσα το χέρι του. Ήτο να φύγεις σήμερον και αφέθης δια την αύριον». Δόξα τω Θεώ αυτό το αύριο κράτησε 40 ολόκληρα χρόνια. Κι έτσι η Χάρις του Θεού μας τον χάρισε. Βρισκόταν στο Νίμιτς για άλλο πρόβλημα υγείας. Πήγα να τον επισκεφτώ. Είναι από αυτά που σας είπα. Δεν το ξέχασε ποτέ και πάντοτε και παντού έλεγε: «Ο π. Παύλος που ήρθε και με είδε». Εκεί λοιπόν είδε την Παναγία με τον Χριστό και μάλιστα: «Παιδί μου», λέει, «ξαφνιάστηκα. Λέω καλά εδώ οι νοσοκόμες έχουν και τα παιδάκια τους μαζί;» Κι εκείνη πάλι του μίλησε και του είπε: «Μην ανησυχείς π. Ιάκωβε, όλα θα πάνε καλά». Και έφυγε. Εξαφανίστηκε. Τότε ο Γέροντας γύρισε στον διπλανό του και του λέει: «Αυτή η νοσοκόμα ποιά είναι;». «Ποια νοσοκόμα;», του λέει ο διπλανός του. «Μα αυτή που ήταν εδώ με το παιδάκι στα χέρια». «Ποιό παιδάκι στα χέρια;». «Και τότε πατέρα μου, κατάλαβα ότι αυτή ήταν η Παναγία μας».

Ο π. Ιάκωβος σας είπα ότι είχε μια άμεση επικοινωνία με τον Όσιο Δαβίδ. Του μιλούσε και μερικές φορές τον μάλωνε. Κάποτε λοιπόν τον ειδοποίησαν ότι κάποιος είχε κόψει 30 ελιές από τον ελαιώνα της Μονής. Στεναχωρήθηκε ο π. Ιάκωβος. Θα δείτε μετά γιατί. Πήγε λοιπόν στον Άγιο και του λέει: «Γέροντα, τι κάθεσαι και μου καμαρώνεις εκεί στην εικόνα σου; Εγώ άφησα τα πάντα και ήρθα

στο Μοναστήρι σου κι εσύ δεν το φροντίζεις; Αν μέχρι το απόγευμα δε μου φέρεις εδώ αυτόν που έκοψε τις ελιές, εγώ δε θα σου ξανανάψω το καντήλι. Δε θα σε ξαναθυμιατίσω». Όπως ακριβώς το ακούτε. Το απόγευμα πριν τον Εσπερινό χτύπησε η πόρτα της Μονής και μπήκε αυτός που είχε κόψει τις ελιές. Του είπε: «Γέροντα εγώ το έκανα. Τι θα κάνεις τώρα, θα με πας στο δικαστήριο;». «Παιδί μου τι να σε πάω στο δικαστήριο; Γιατί τα έκοψες; Θα μου πεις "έχει ο Άγιος ανάγκη τις ελιές;" Και βέβαια παιδί μου. Ξέρεις σε πόσους ο Άγιος δίνει το λαδάκι τους εδώ στα χωριά γύρω και σε πόσους και πόσους φτωχούς;». Έτσι κατανοούσε τον ελαιώνα που είχε ακριβώς η Μονή και έτσι τον χρησιμοποιούσε. Βέβαια πρέπει να σας πω ότι είχε ένα ταγαράκι κάτω από το κρεβάτι του. Στο ταγαράκι αυτό έβαζε ό,τι του έδιναν και έβγαζε ό,τι ήθελε να δώσει. Αυτό το ταγάρι δεν στέρεψε ποτέ.

Κάποτε με μια ομάδα καθηγητών από το σχολείο στο Μαντούδι επισκεφτήκαμε το Μοναστήρι και μάλιστα λιγάκι δύσκολη μέρα. Ήταν η τελευταία μέρα του σχολικού έτους. Έκλειναν τα σχολεία. Είχαμε περάσει με τους συναδέλφους – γιατί είχα κάνει κι εγώ ένα διάστημα εκπαιδευτικός – μια πάρα πολύ όμορφη χρονιά και την τελευταία μέρα – εγώ δεν ήμουνα κοντά τους, ήταν των Αγίων Αποστόλων και είχα πάει να λειτουργήσω – παρεξηγήθηκαν άσχημα μεταξύ τους. Πάω τους βλέπω μαζεμένους. «Πάτερ, κάτσε να σου πούμε. Αυτό, εκείνο, το άλλο, το άλλο, το άλλο... εσύ τί έχεις να μας πεις;». Λέω: «Εγώ τι έχω να σας πω; Έχετε να κάνετε τίποτα το απόγευμα;». «Τί να κάνουμε;». «Έχετε κάτι που να σας κρατάει εδώ;». «Όχι». «Στο αυτοκίνητο και πάμε όλοι στον Όσιο Δαβίδ». Μου λέει μια ευλογημένη ψυχή: «Στα χάλια που είμαστε στον Όσιο Δαβίδ θα πάμε;» Κι εγώ απαντώ: «Αν δεν πάμε στα χάλια που είμαστε, πότε θα πάμε;». Λοιπόν και μπήκαμε στο αυτοκίνητο και πήγαμε. Ο Γέροντας εκείνη την ώρα αναπαυόταν, ήταν στο κελλί του μάλλον. Ο μετέπειτα Ηγούμενος, ο π. Κύριλλος, άλλη μια ευλογημένη μορφή, μόλις μας είδε, μας καλωσόρισε: «Καθίστε να πιείτε έναν καφέ». Την ώρα που πίναμε τον καφέ, έρχεται ο π. Ιάκωβος. Μας χαιρέτισε. Του λέω: «Γέροντα εδώ τα παιδιά, τα περισσότερα δεν έχουνε ξανάρθει στο Μοναστήρι. Θα μας πείτε λίγα λόγια για τον Άγιο και για το Μοναστήρι;». «Ναι, πάτερ μου. Ναι, πάτερ μου. Άλλωστε ο π. Παύλος φέρνει πάντα καλούς ανθρώπους στο Μοναστήρι». Άρχισε να μας μιλάει για τον Άγιο και το Μοναστήρι και σε κάποια στιγμή άρχισε να τους περιγράφει λεπτομερώς ό,τι είχε γίνει νωρίτερα μεταξύ τους. Με κοίταξαν ξαφνιασμένοι όλοι, σα να έλεγαν «πότε πρόλαβες και του τα'πες;». Εγώ απλά χαμογέλασα. Τελείωσε ό,τι είχε να τους πει. Εκείνοι τον άκουγαν έκπληκτοι. Στο τέλος γυρίζει και μου λέει: «Πάτερ μου θα μείνετε να φάμε το βράδυ;», λέω: «Γέροντα όχι, θα μείνουμε στον Εσπερινό και θα φύγουμε». «Όχι, όχι θα μείνετε. Δεν κάνει. Θα μείνετε. Πάω να πω στον π. Κύριλλο να ετοιμάσει». Μόλις φεύγει πέσανε οι καθηγητές πάνω μου. Και τους είπα – τότε δεν υπήρχαν κινητά – λέω: «Παιδιά, θυμηθείτε ότι από τη

στιγμή που ήρθα στο σπίτι σας μέχρι τώρα, δεν έχουμε χωρίσει ούτε δευτερόλεπτο. Αὐτό πού ὑποθέσατε, δέν συνέβη». Όταν το συνειδητοποίησαν πρέπει να σας πω ότι αυτό στάθηκε η αφορμή για να αλλάξει η ζωή αυτών των ανθρώπων.

Ήταν άλλη μια περίπτωση που εγώ δεν είχα σκοπό να πάω στο Μοναστήρι, είχα άλλο προορισμό. Συνέβη κάτι όμως, κάτι έκτακτο με ένα παιδί και τελικά επειδή είχα χρόνο, τον πήρα για να πάμε στο Μοναστήρι. Ήταν ο π. Κύριλλος. Οπότε ὅταν πῆγε στήν κουζίνα, να μας ψήσει έναν καφέ καί πήγα καί ἐγώ μαζί του να τον βοηθήσω, μου λέει: «Ο π. Ιάκωβος προηγουμένως την ώρα που τρώγαμε, μας είπε: “ο π. Παύλος δεν έχει έρθει ακόμα, θα’ρθει όμως”». Του λέω: «Εγώ Γέροντα δεν είχα σκοπό να έρθω. Εξαιτίας του παιδιού αυτού ήρθα. Προορισμός μου ήταν τα Λουτρά της Αιδηψού. «Δεν ξέρω», μου λέει, «εμάς έτσι μας είπε».

Κάποια άλλη στιγμή, παίρνει τηλέφωνο την ανιψιά του, την αγαπημένη του ανιψιά και της λέει: «Μαρία μου, τι κάνει ο Θόδωρος;», ο σύζυγός της. «Καλά είναι Γέροντα. Καλά, καλά. Μην ανησυχείς. Όλα είναι καλά». Παραξενεύτηκε από αυτό. Και τελικά κάποια στιγμή παίρνει ο Θεόδωρος τη Μαρία. Λέει: «Θεόδωρε, είστε καλά;». «Ναι, καλά είμαστε». «Καλά καλά;». «Γιατί με ρωτάς;». «Γιατί με πήρε ο παππούς τηλέφωνο». Κι εκεί της είπε ότι όντως είχαν χτυπήσει στα βράχια, αλλά με τη βοήθεια του Θεού δεν είχε γίνει τίποτα.
Όταν αυτά τα παιδιά περίμεναν τον πρώτο τους γιο, τότε την Παρασκευή το βράδυ ξαφνικά χτυπάει το κουδούνι. «Ποιος είναι τέτοια ώρα;». Την επομένη θα πήγαιναν για να γεννήσει. Και βλέπουν τον παππού τον Ιάκωβο που είχε μαζί του το χεράκι του Οσίου Δαβίδ. Τον καλωσόρισαν. Τους είπε: «Ήρθα να σας δω, να σας ευλογήσω». Μόλις η Μαρία φεύγει για να πάει μέσα, λέει στο σύζυγο: «Παιδί μου, αύριο θα δυσκολευτείτε λίγο, αλλά μη φοβάσαι, όλα θα πάνε καλά». Και σταύρωσε με το χεράκι του Αγίου την κοιλιά της Μαρίας. Την επομένη στο μαιευτήριο βγαίνει ο γιατρός και ρωτάει το σύζυγο: «Τι προτιμάς; Το παιδί ή τη μητέρα;». Ο άνθρωπος τα’ χασε. Του λέει: «Αν πάθει τίποτα η Μαρία, αλίμονό σου». Κι ο γιατρός που έτυχε να είναι και κουμπάρος τους, έπειτα από λίγο, αφού ξαναμπαίνει μέσα, βγαίνει κλαμένος. Μου λέει: «Πήγα να επαναστατήσω, γιατί νόμιζα ότι κάτι είχε συμβεί. Κι ο γιατρός μού λέει: «Έχω τόσα χρόνια μέσα στα χειρουργεία, αλλά το χέρι του Θεού τόσο ζωντανό πρώτη φορά το είδα. Το παιδάκι ήταν τυλιγμένο με τον λώρο. Τι κίνηση αστραπιαία ήταν αυτή και ποιος την έκανε δεν ξέρω και το παιδάκι είναι μια χαρά».

Ο π. Ιάκωβος ήταν άνθρωπος, όπως είπα, της ταπείνωσης, της προσευχής. Λειτουργικός άνθρωπος. Μέσα στο κελλάκι του, γεμάτο από εικόνες, έκανε διαρκώς Παρακλήσεις στους πολλούς Αγίους και τις Αγίες. Άναβε το κεράκι τους.

Και πάνω εκεί στο τζάκι που δεν το άναψε ποτέ του ήταν μια στοίβα πάντα με γράμματα, στα οποία σχεδόν λίγο πριν το τέλος της ζωής του απαντούσε ο ίδιος προσωπικά. Λαός του Θεού πολύς που αναζητούσε τη στήριξή του κι ο λόγος του ήταν πάντα φωτισμένος. Ο λόγος του ήτανε Αλήθεια.
Κάποτε, νεαρός ιερέας τότε, αντιμετώπισα ένα πρόβλημα και θέλησα να πάρω τη συμβουλή του για την εξομολόγηση. Όταν λοιπόν πήγα, με έβαλε και λειτούργησα. Μετά πήραμε έναν καφέ και πήγαμε στο κελλάκι του. Άρχισε να μου λέει για περιστατικά που αντιμετώπιζε και πώς τα αντιμετώπιζε και συνειδητοποίησα ότι μου μιλούσε γι΄ αυτό που ήθελα εγώ να τον ρωτήσω. Αφού λοιπόν μου είπε, μου εξήγησε κλπ, μου λέει: «Παιδί μου, από τη μια μεριά έχουμε να κάνουμε με τους κανόνες της Εκκλησίας μας κι από την άλλη μεριά με την αδυναμία των ανθρώπων. Τι να κάνουμε; Πρέπει όσο μπορούμε να τα οικονομήσουμε, προκειμένου να οδηγήσουμε τους ανθρώπους στη σωτηρία». Μου απάντησε. Δε χρειάστηκε να τον ρωτήσω ούτε καν.

Πριν φύγει τον συναντήσαμε την τελευταία εβδομάδα. Πρόνοια του Θεού ήταν κι αυτό. Εδώ ερχόμουνα, στη Θεσσαλονίκη. Μαζί με τον συνάδελφο τού κυρίου καθηγητού, τον κ. Κεσελόπουλο και με έναν κοινό μας φίλο. Λέω: «Σας βιάζει κάτι; Περνάμε από τον Όσιο Δαβίδ να πάρουμε την ευχή του Γέροντα και να συνεχίσουμε;». «Όχι». Τον είδαμε, τον χαρήκαμε όλοι, μας ευχαρίστησε, μας είπε ό,τι μας είπε, φύγαμε. Στο τέλος περίπου αυτής της εβδομάδας, κατεβαίνοντας κάτω πληροφορήθηκα την κοίμησή του.

Μια έξοδος όπως την είχε πει: «Εγώ θα φύγω σαν πουλάκι. Ένα “φου” θα κάνω και θα φύγω». Έτσι έφυγε. Την ώρα που εξομολογούσε. Τη στιγμή που είχαν φτάσει οι Πατέρες από τη Χαλκίδα, που είχε χειροτονηθεί ένας Μοναχός, ο π. Ιάκωβος. Την ώρα εκείνη σηκώνεται όρθιος. «Σήκω παιδί μου, γιατί αυτή την ώρα ήρθαν στο κελλί μας η Υπεραγία Θεοτόκος, ο Όσιος Δαβίδ, ο θείος Ιωάννης». «Τι ήρθαν, Γέροντα, να κάνουν;». «Ήρθαν να μας βοηθήσουνε παιδί μου». Γονατίζει και πέφτει. Χτύπαγε η πόρτα εκείνη την ώρα. Σαστισμένη η κοπέλα, την άνοιξε εν πάση περιπτώσει. Κι έτσι ο μακαριστός Γέροντας έφυγε, πηγαίνοντας εκεί που πραγματικά είχε επιθυμήσει, στον τόπο που αγαπούσε. Πραγματοποίησε όπως είπα τα δικά του εισόδια στη Βασιλεία του Θεού. Μια όμορφη μέρα για όλη την Εκκλησία. Μια όμορφη μέρα για εκείνον. Μια όμορφη μέρα για όλους μας και για εκείνον.

Την επομένη της κηδείας του, έφτασε ένα αυτοκίνητο στο Μοναστήρι. Κατέβηκαν, ρώτησαν πού είναι ο τάφος του π. Ιακώβου, τους υπέδειξα τον τόπο και όταν πλησίασε προς τα εκεί, τους είδα συγκινημένους καί κλαίγανε. Έπειτα από λίγο μας είπε η κοπέλα αυτή που ήταν γιατρός: «Ήθελα από καιρό να έρθω. Είχα ένα

σοβαρό πρόβλημα με την αδελφή μου. Ήθελα να συμβουλευτώ τον π. Ιάκωβο. Προσπαθήσαμε νά ἔλθουμε και μια φορά που προσπαθήσαμε παραλίγο να πνιγούμε κιόλας. Είχαμε ένα διάλειμμα στο νοσοκομείο και πίναμε έναν καφέ με τη συνάδελφό μου. Ακούγαμε τον Σταθμό της Πειραϊκής Εκκλησίας». (Η Πειραϊκή Εκκλησία που μας μεταδίδει και τώρα, πρέπει να είναι χαρούμενη γι΄αυτό.) «Και ακούσαμε κάποιον να μιλάει. Μας εντυπωσίασαν τα λόγια του και ρωτήσαμε τον Σταθμό: "ποιος είναι αυτός που μιλάει τώρα;". «Είναι ο π. Ιάκωβος από τον Όσιο Δαβίδ, ο οποίος εκοιμήθη και το μεσημέρι θα γίνει η κηδεία του». «Το βράδυ που επέστρεψα είπα στο σύζυγό μου ότι θα πάμε οπωσδήποτε στον Όσιο Δαβίδ το Σάββατο». Και ήρθαν. Γιατί; Γιατί την προηγουμένη βλέπει τον π. Ιάκωβο και της εξηγεί ποιό ακριβώς είναι το πρόβλημα της αδελφής της και τί πρέπει να κάνει. Και ήρθανε για να ευχαριστήσουν τον άγιο αυτό άνθρωπο του Θεού. Όταν τελέσαμε το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνό του ήταν ο τόπος χιονισμένος. Τα πάντα σκεπασμένα με το χιόνι. Κάποια στιγμή το απόγευμα, έρχεται ένα αγροτικό. Ακούω τον π. Σεραφείμ που λέει στο ναυτικό: «Άντε Νίκο σε περιμένει πίσω από το Ιερό». Όταν πάλι περπατώντας στο Μοναστήρι περνώ από τον τάφο του, βλέπω τον ναυτικό να κλαίει κι έπειτα από λίγο μας διηγείτο: «Ήμασταν σταματημένοι στην Ινδία, γιατί το πλοίο μας είχε πάθει ζημιά και δεν ξέραμε τί είχε και το βράδυ της Πέμπτης τον βλέπω και μου λέει: "Νίκο εκεί. Αυτό έχει χαλάσει. Αυτό πρέπει να αλλάξετε και θα φύγετε". Κι έτσι ήτανε». Κι όταν γύρισε σπίτι του, δεν του είχαν πει τίποτα οι δικοί του. Το μεσημέρι στο τραπέζι του λέει η μικρή του κορούλα: «Μπαμπά εκείνος ο παππούλης πέτανε». «Ποιος παππούλης;». Του είπανε τι είχε συμβεί και ήλθε αμέσως επάνω. Μάλιστα εκείνη την ώρα ήταν ο π. Σεραφείμ και κάποιοι άλλοι που ήταν εκεί προσκυνητές λέγανε «Άγιος άνθρωπος» και λέει ο π. Σεραφείμ: «Τι άγιος; Ψεύτης ήτανε. Έλεγε πως δεν έχει πάει πουθενά κι αυτός είχε πάει στις Ινδίες».

Καταλήγοντας – θα μπορούσα να σας πω πάρα πολλά – τα 20 χρόνια που έζησα μαζί με τον μακαριστό Γέροντα έχουν πάρα πολλά και είναι και πάρα πολλά που είναι και προσωπικά, πώς ένοιωσα τη στήριξή του σε δύσκολες στιγμές, πώς οι απλές κινήσεις του ήταν η απάντηση σε προβλήματα σοβαρά. Ο π. Ιάκωβος ήταν πραγματικά φιλάνθρωπος. Αγάπησε τον άνθρωπο με όλη του την καρδιά και τον υπηρέτησε, θεωρώντας ότι υπηρετεί τον ίδιο τον Χριστό. Είχε μια απόλυτη εμπιστοσύνη στο λόγο και στο θέλημα τού Θεού. Ήταν ο άνθρωπος, ο οποίος προλάβαινε τις ανάγκες των ανθρώπων. Κάποτε πέθανε ένα νέο παιδί. Πηγαίνω στο Μοναστήρι, με ρωτάει: «Παιδί μου, τι κάνει αυτή η οικογένεια;». «Γέροντα καλά είναι. Ε, προσπαθούνε». Μου δίνει κάποια χρήματα. Μου λέει: «Να τα δώσεις αυτά να πάρουν παπουτσάκια στα παιδιά». Τα πήρα. Σε μια βδομάδα ξαναπάω. Με ξαναρωτάει. Και του λέω: «Γέροντα, προσπαθούνε. Αγωνίζονται». Πάλι μου δίνει κάτι. Του λέω: «Γέροντα, μού δώσατε και προχθές». «Δεν πειράζει παιδί μου.

Πέντε δίνω, δέκα μου στέλνει ο Θεός».

Σε μια άλλη πάλι ευκαιρία, Σάββατο πρωί ἦταν μετά τήν Θεία Λειτουργία. Ήταν μια οικογένεια που πήγαν από την Πελοπόννησο στο Μοναστήρι κι εκεί του είπαν: «Γέροντα, θέλουμε να μας δώσεις αγιασμό να ραντίσουμε να χωράφια μας». Ξέρετε ο Γέροντας έβαζε μερικά τεστ στους ανθρώπους. Λέει: «Και πιστεύεις, παιδί μου, ότι με τον αγιασμό που θα ρίξεις, θα σώσεις τα χωράφια σου;». «Ναι, Γέροντα, το πιστεύω». Πήρε τον αγιασμό, ράντισε τα χωράφια τους. Έπεσε χαλάζι στην περιοχή, αλλά τα χωράφια τους δεν πειράχτηκαν. Κι αυτοί οι άνθρωποι κάθε χρόνο τις απαρχές, τις έφερναν στο Μοναστήρι. Περαστικός λοιπόν, ήμασταν πίσω από το Ιερό, μιλούσαμε εκείνη την ώρα, περνάει τον χαιρετάει. «Παιδί μου, πήρατε έναν καφέ, πήρατε αυτό». «Γέροντα, εντάξει, μην ανησυχείτε. Την ευχή σας, βιαζόμαστε». Του βάζει στο χέρι έναν φάκελο. Λίγο πριν πάλι μου είχε δώσει κάποια χρήματα για κάποιους άλλους. Και του είπα το ίδιο: «Γέροντα, μου ξαναδώσατε». «Παιδί μου, δέκα δίνω, πενήντα μου στέλνει ο Θεός». Μόλις πήρε τον φάκελο στα χέρια, πρώτη φορά που το΄κανε, τον άνοιξε κι είχε 50.000. «Είδες παιδί μου;».

Ο άνθρωπος αυτός του Θεού όμως δεν έγινε έτσι τυχαία. Αγωνίστηκε. Πρώτα-πρώτα η ταπείνωσή του ήταν υποδειγματική. Το έλεγε και το εννοούσε. «Είμαι ένα ψόφιο σκυλί. Θα σας μολύνω τον αέρα». Ένας άνθρωπος με μία έντονη και διαρκή προσευχή. Ο άνθρωπος που στην προσκομιδή μνημόνευε απίστευτα ονόματα. Με μια εκπληκτική διάκριση. Μου είχε κάνει εντύπωση το εξής: όταν πήγαινε με ανθρώπους αγνώστους στο Μοναστήρι, ο π. Ιάκωβος, αν αυτοί οι άνθρωποι ήταν άνθρωποι του Θεού, ανοιγόταν σαν παιδί και τους έλεγε πολλά. Αν η διαίσθησή του τού έλεγε ότι αυτοί είναι πιο ψυχροί άνθρωποι, ήταν ευγενικότατος, αλλά μέχρι εκεί, τίποτα άλλο. Κι αυτό είχε γίνει για μένα ένας τρόπος να δοκιμάζω τους ανθρώπους που δεν τους ήξερα. Λέω, για να δω πώς θα τους αντιμετωπίσει ο π. Ιάκωβος. Ζούσε λοιπόν πάντοτε ενώπιον του Κυρίου. Αυτή ήταν η ζωή του ανά πάσα στιγμή. Γεμάτος αγάπη και αυτή την αγάπη του την έδειξε και την δείχνει και τώρα ακόμη με το πλήθος των θαυμάτων, τα οποία επιτελεί. Θυμάμαι την αγωνία του επίσης, όταν εκοιμήθη ο μακαριστός Πατριάρχης Δημήτριος. Μια μέρα έχω ανεβεί στο Μοναστήρι. «Παιδί μου, τί θα γίνει;». Ο νυν Πατριάρχης είχε επισκεφτεί το Μοναστήρι και είχε πραγματικά θαυμάσει τον άγιο Ιάκωβο, τον π. Ιάκωβο και μάλιστα είχε πει τότε: «Μακάρι να γίνει επί της Πατριαρχίας μου». Είναι λοιπόν η ώρα. Και με ρώτησε: «Τι λες παιδί μου; Θα βγει ο π. Βαρθολομαίος Πατριάρχης;». Λέω: «Γέροντα οι Τούρκοι έχουν διάφορα. Αν δεν τον διαγράψουν από τα χαρτιά, από τον κατάλογο, έχει ελπίδες». Τίποτα άλλο δεν μου είπε. Έπειτα από κάποια στιγμή, πήγαινα πάρα πολύ τακτικά. Μου λέει: «Έλα να σου πω. Εγώ πήγα στον αγ. Δαβίδ και του είπα: "Άγιε μου Δαβίδ, πήγαινε εκεί στην Τουρκιά, μπέρδεψε τα χαρτιά των Τούρκων και κάνε να βγει ο π. Βαρθολομαίος

Πατριάρχης”». Εκεί μείναμε πάλι. Όταν έγινε η εκλογή, η ενθρόνιση του Πατριάρχη ήταν στις 2 Νοεμβρίου. 1 Νοεμβρίου η γιορτή τού Αγίου. «Γέροντα, φέτος μπορεί και να μην έρθω στο πανηγύρι γιατί έτσι κι έτσι, σκέφτομαι να πάω στην Πόλη». «Δε θα έρθεις στη γιορτή του Αγίου μας;». Λέω: «Γέροντα, θα προσπαθήσω. Να δω αν υπάρχει αεροπλάνο». «Μα πώς θα λείπεις από τον Άγιό μας;». Τελικά πραγματικά υπήρχε αεροπλάνο, πήγα στο Μοναστήρι, λειτουργήσαμε. Στο τέλος με παίρνει, με πάει στο κελλί του. «Θα πας τώρα Πάτερ μου;». «Ναι, Γέροντα». «Με τι θα πας;». Λέω: «Με αεροπλάνο». «Πόσο έχει το εισιτήριο; Αυτό θα στο κάνω εγώ». «Μα Γέροντα». Και μετά μου μέτρησε κάποια χρήματα. Αυτά θα τα δώσεις στον Πατριάρχη μας, αφού του κάνεις μια μετάνοια από μέρους μου, για να κεράσει ένα γλυκό τους Συνοδικούς που τον εξέλεξαν. Και πραγματικά όπως μου το είπε, έτσι κι έγινε. Πρίν ἀπό ἕνα χρόνο διάβαζα κάτι πού ἀφοροῦσε τήν Τουρκία καί ἔκπληκτος διαπίστωσα ὅτι αὐτό πού εἶχε ζητήσει ὁ π. Ἰάκωβος ἀπό τόν Ὅσιο Δαβίδ εἶχε γίνει. Σέ μιά σοβαρή σύσκεψη τῶν Τούρκων ἐκείνη τήν ἐποχή γιά κάποιο σημαντικό θέμα, στό τέλος κάποιος εἶπε: «ἔχουμε καί τήν ἐκλογή τοῦ Πατριάρχη τῶν Ρωμηῶν. Καί τότε ὁ ὑπεύθυνος ἐκείνης τῆς σύσκεψης ἀπάντησε: «ἄσε τούς Ρωμηούς νά βγάλουν ὅποιον θέλουν, ἔχουμε σοβαρότερα ζητήματα». Αὐτό πού εἶχε ζητήσει ὁ π. Ἰάκωβος ἀπό τόν Ὅσιο Δαβίδ γιά τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο εἶχε γίνει ὅπως ἀκριβῶς τό εἶχε ζητήσει. Έβλεπε λοιπόν κανείς μερικές φορές ότι ο π. Ιάκωβος δεν ήταν ένας άνθρωπος που ήταν απλά κλεισμένος σε ένα Μοναστήρι, σε ένα δικό του μικρό κόσμο, που αντιμετώπιζε απλά τους ανθρώπους. Πολλές φορές μου δόθηκε η ευκαιρία να διαπιστώσω το ενδιαφέρον και την αγωνία του για όλα τα πράγματα, για την Εκκλησία μας γενικότερα, και τώρα μπορώ να σκέφτομαι ότι ήταν όντως ένας άνθρωπος του Θεού, ένας άνθρωπος που αγάπησε το Θεό, ένας άνθρωπος που γέμισε από την παρουσία του Θεού. Πρέπει να σας πω ότι όταν έφτασα το βράδυ της κηδείας κατευθείαν από την Αθήνα στο Μοναστήρι, μπήκα στο ναό, πήγα να τον προσκυνήσω, σαστισμένος όπως ήμουν κάτι δεν μου πήγαινε καλά. Φεύγω μετά και πάω μέσα να δω τους Πατέρες κι εκεί κάποιος λέει: «Πατέρες, κάποιος δεν έβαλε καλά το Ευαγγέλιο και έχει καλύψει του Γέροντα τα χέρια». Εκεί λοιπόν λέω: «Αυτό ήταν». Και λέω: «Πάω να το τακτοποιήσω». Τα χεράκια του ήταν σα να ήταν ζωντανά. Σηκώθηκαν άνετα. Μπήκε το Ευαγγέλιο, σταυρώθηκαν σε σχήμα ευλογίας και μέχρι και την ώρα της κηδείας του δεν είχε παγώσει ο άγιος αυτός άνθρωπος του Θεού. Έτσι τον ζήσαμε. Τώρα δεν μπορούν να περιγραφούν αυτά τα 20 χρόνια. Όμως ποιό είναι το συμπέρασμα, για μένα. Ο Θεός με αξίωσε να ζήσω ανάμεσα σε τρεις Αγίους. Τους δύο πρώτους τους ήξερα: ο Όσιος Ιωάννης ο Ρώσος καί ὁ Όσιος Δαβίδ και τελικά ο τρίτος ήταν ο π. Ιάκωβος. Και πιστεύω ότι όπως και τώρα ο λαός του Θεού τον τιμά ως άγιο, έτσι ακριβώς αυτή η τιμή θα αναγνωριστεί και θα γίνει και επίσημη και θα μπορούμε να παρακαλάμε, όπως και το κάνουμε σήμερα, τον άγιο άνθρωπο του Θεού, τον π. Ιάκωβο, να πρεσβεύει για

όλους μας, για την Εκκλησία του, για τη σωτηρία μας, για την πατρίδα μας, που μιλούσε με τόση αγάπη και για την πατρίδα που άφησε και γι΄αυτήν που βρήκε. Ας έχουμε όλοι μας την ευχή του.